

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **M. J.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2017, č. j. JMK 55440/2017, sp. zn. S – JMK 69101/2016/OD/Fö,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Břeclav, odboru správních věcí a dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 3. 2016, č. j. MUBR 18477/2016/JM, sp. zn. MUBR-S 85804/2015 OSVD, kterým správní orgán prvního stupně podle ust. § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním

provozu) zamítl námitky žalobce a potvrdil záznamy bodů provedené na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za pravomocně uložené sankce ze dne 16. 11. 2015, 26. 10. 2015, 18. 4. 2015, 8. 4. 2015, 8. 7. 2014, 2. 7. 2012 a 12. 6. 2008.

[2] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení, které předcházelo jeho vydání, neshledal pochybení, které by bylo důvodem pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí. Uvedl, že v rozhodnutí o námitkách lze přezkoumávat pouze to, zda body byly zaznamenány v souladu s právní úpravou, tedy zda přiřazené body mají oporu v podkladech, zda účastník řízení byla pravomocně uložena sankce za přestupek nebo trest za trestný čin, a správnost přiřazení bodů za jednotlivé přestupky či trestné činy. V řízení o námitkách však správnímu orgánu nepřísluší přezkoumávat již pravomocná rozhodnutí, kterými byly uloženy sankce za jednání zařazená do bodového hodnocení. Žalovaný dále konstatoval, že právní úprava záznamu bodů má kogentní charakter a pokud jsou splněny zákonné podmínky pro záznam bodů, je správní orgán povinen body do registru řidičů zaznamenat. Má za to, že správní orgán prvního stupně postupoval v řízení o námitkách dle zákona a umožnil žalobci realizovat jeho práva. V řízení správní orgán prvního stupně shromáždil dostatečné podklady svědčící o tom, že příslušná řízení o přestupcích proběhla a byla ukončena vydáním rozhodnutí, která nabyla právní moci, tyto poklady uvedl i v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i počty bodů v registru řidičů, které byly žalobci za ten který spáchaný přestupek zaznamenány. K odvolací námitce, že o přidělení bodů, jakožto trestu, mělo být rozhodnuto a toto rozhodnutí mělo být žalobci sděleno, žalovaný s poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedl, že záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče je sice trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, nicméně tento důsledek v podobě záznamu bodů vyplývá přímo ze zákona, který stanoví postup při zaznamenávání bodů v bodovém hodnocení, jakož i počty bodů stanovených za jednotlivá jednání; z toho důvodu se tedy o samotném zaznamenávání bodů v registru samostatně nerozhoduje. Pokud tedy žalobci nebylo doručeno samostatné rozhodnutí o udělení bodů v bodovém hodnocení, nelze toto dle žalovaného považovat za vadu a protizákonný postup.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil. Namítal, že žalovaný ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve shodných věcech, čímž narušil právní jistotu žalobce.

[4] V prvé řadě žalobce namítal, že žalovaný nerefletoval uplatněné odvolací důvody a ignoroval předložené důkazní prostředky. Žalobce k odvolání přiložil rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, coby odvolacího orgánu v typově shodné věci. Z tohoto rozhodnutí je zcela zřejmé, že běžnou praxí odvolacího orgánu je i posuzování jednotlivých podkladů (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů. Tento odvolací orgán se zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí a následně je označil za nezpůsobilé pro provedení záznamu bodů. Z dalších rozhodnutí téhož odvolacího orgánu (např. rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014) vyplývá, že se

jedná o ustálenou praxi. Žalobce má za to, že dle zásady legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně.

[5] Žalobce dále konstatoval, že v odvolání napadal jednotlivé podklady pro jejich nezpůsobilost pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný k tomu uvedl, že tyto podklady posuzovat nemůže. Jedinými důkazy jsou podle něj oznámení od věcně příslušných oddělení policie o spáchání přestupku a vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takové oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, jehož se týká. Žalobce připouští, že blokové řízení je velmi specifické, toto konstatování však nemůže omluvit nedostatky, které z hlediska zákonných požadavků nese rozhodnutí v něm vydané. Namítá, že z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou zákonem stanovenou povinnost porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a se správností rozhodnutí, považuje žalobce za naprosto nesprávný. Za správnost rozhodnutí správního orgánu nemůže odpovídat přestupce. Současně po přestupci není možné vyžadovat takovou znalost práva, aby mohl posoudit správnost rozhodnutí a upozornit na případnou nesprávnost.

[6] V další části žaloby žalobce poukázal na některé případy nezpůsobilých podkladových rozhodnutí. Za nedostatečné žalobce považuje, pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti přestupkové jednání nevyplývá z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“, v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není dostačujícím popisem přestupku formát „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“. Z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla a ne jako spolujezdec. V případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem není podle žalobce dostatečným popisem přestupku formát „*telefonování za jízdy aj.*“, jelikož z rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce tuto povinnost porušil za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla. Z rozhodnutí musí být dále zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, tedy aby bylo možno vyloučit, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci. Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno.

[7] Pokud jde o jednotlivé pokutové bloky, které byly v daném případě podkladem pro rozhodnutí správních orgánů, žalobce shodně brojil proti chybnému označení právní kvalifikace, poukázal na vyvstávající pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokových řízeních vydal, neboť není patrné, zda k přestupkovým jednáním mělo dojít na soukromém pozemku či na pozemní komunikaci, namítal též, že nejsou seznatelná jednoznačná místa spáchání přestupků, není zde uvedena kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dále namítal, že popis skutku ve formátu „*pásy*“ v případě pokutového bloku ze dne 13. 3. 2017, „*R*“ v případě pokutového bloku ze dne 16. 11. 2015, „*rychlost*“ v případě pokutového bloku ze dne 26. 10. 2015, „*neužil BP*“ v případě pokutového bloku ze dne 18. 4. 2015, „*pásy řidič*“ v případě pokutového bloku ze dne 8. 4. 2015 a „*telefon*“ v případě pokutového bloku ze dne 8. 7. 2014 nepopisují porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem.

[8] Předmětné pokutové bloky tedy nebyly podle názoru žalobce způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky v nich nejsou vymezeny jako konkrétní a individualizovaná jednání. Není bez důvodných pochybností patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, tento nedostatek přitom nelze zhojit ani přípustností strohých a zkratkovitých formulací. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, dostupný na www.nssoud.cz. Na základě uvedených výtek se domáhal, aby se soud zabýval zejména otázkou, zda byla jednotlivá pravomocná rozhodnutí způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí a že napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. K žalobcem přiloženým rozhodnutím jiných správních orgánů uvedl, že se jedná o individuální správní akty v řízeních proti konkrétním účastníkům, jimiž žalovaný není vázán a není jeho povinností rozhodovat stejně, bez toho, aniž by znal konkrétní okolnosti daných případů. Žalovaný se neztotožnil s námitkou, že v řízení o námitkách nebyla zkoumána způsobilost podkladů pro záznam bodů, kdy jako jediné důkazy měla být zkoumána pouze oznámení od příslušných oddělení policie. Zdůraznil, že v rámci řízení o námitkách správní orgán jako důkazy shromáždil příslušná rozhodnutí, kterými byly žalobci uloženy sankce, a která byla zohledněna při jeho rozhodování. Dále podotkl, že v rámci řízení o námitkách žalobce žádné konkrétní námitky proti jednotlivým záznamům bodů nebo samotným rozhodnutím nevznsl. V rámci odvolání se žalobce omezil na námitku, že o přidělení bodů jakožto trestu mělo být některým z orgánů rozhodnuto a toto rozhodnutí mu mělo být sděleno, s touto námitkou se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí. K námitce, že se správní orgán nezabýval dalšími nedostatky jednotlivých rozhodnutí, žalovaný uvedl, že řízení o námitkách je řízením o žádosti, jehož zahájení iniciuje samotný účastník řízení, který podanými námitkami současně vymezuje předmět řízení a rozsah přezkumné činnosti správního orgánu. Pokud je tedy účastník řízení pasivní, nelze pak správnímu orgánu klást za vinu, že opomněl přezkoumat do vydání rozhodnutí neuvedené nedostatky. Ke konkrétním nedostatkům, které žalobce v žalobě namítal, žalovaný předně uvedl, že pokutový blok ze dne 13. 3. 2017 nebyl předmětem řízení o námitkách. K pokutovým blokům ze dne 16. 11. 2015, 26. 10. 2015, 18. 4. 2015, 8. 4. 2015 a 8. 7. 2014 žalovaný uvedl, že z těchto jednoznačně vyplývá komu, kdy a za jaké přestupky v souvislosti s porušením konkrétních právních povinností byly pokuty v blokových řízeních uloženy. Žalovaný má za to, že namítaná rozhodnutí vydaná v blokových řízeních splňují zákonné náležitosti na rozhodnutí tohoto druhu a jsou dostatečnými a způsobilými podklady pro záznamy bodů v registru řidičů. Dle názoru žalovaného namítané pokutové bloky dostatečně vyhovují i požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. Skutky uvedené v blocích byly podle něj dostatečně individualizované a nelze mít pochybnosti o jejich způsobilosti k provedení záznamu bodů.

[10] Na základě výše uvedeného žalovaný s podanou žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné a je toho názoru, že při svém rozhodování postupovaly správní orgány obou stupňů zcela v souladu s platnou právní úpravou vztahující se na řízení o námitkách. Proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

[11] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[12] V první řadě soud považoval za nezbytné nastínit stěžejní judikaturu Nejvyššího správního soudu poukazující na specifika řízení o námitkách proti záznamu bodů (všechna jeho rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[13] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů (§ 123f zákona o silničním provozu) oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 citovaného zákona), zda záznam v registru řidičů byl proveden zcela v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá příloze k citovanému zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání. Správní orgán však v tomto řízení zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam proveden, neboť na tyto akty je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci).

[14] Rovněž v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, Nejvyšší správní soud potvrdil, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nelze přezkoumávat skutkový stav a právní kvalifikaci přestupku vyplývající z pokutového bloku.

[15] V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publikovaném pod č. 2145/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.

[16] Na základě uvedených závěrů soud žalobci přisvědčil v tom, že v řízení o námitkách nelze bez dalšího vycházet pouze z oznámení policie o uložení pokuty v blokovém řízení, tak tomu však v daném případě ani nebylo. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně postupoval tak, že si na základě žalobcem podaných námitek proti záznamu bodů vyžádal od příslušných správních orgánů k předmětným přestupkům kopie pokutových bloků, shromážděné podklady následně porovnal s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení a svoje zjištění přezkoumatelným způsobem vtělil do odůvodnění rozhodnutí. Není tedy pravda, že by správní orgány vycházely pouze z oznámení policie o uložení pokuty

v blokovém řízení. Postup správního orgánu prvního stupně zhodnotil soud jako souladný se zákonem i se shora citovanou judikaturou.

[17] Soud nepřisvědčil ani námitkám, že žalovaný nerefletoval žalobcem uplatněné odvolací důvody a předložené důkazní prostředky.

[18] Na základě studia správního spisu soud zjistil, že proti rozhodnutí správního orgánu stupně, kterým byly zamítnuty námitky žalobce jako nedůvodné a kterým byl potvrzen záznam bodů v bodovém hodnocení řidičů, brojil žalobce odvoláním, které obsahovalo v zásadě jedinou námitku spočívající v tom, že o přidělení bodů mělo být rozhodnuto některým z orgánů, a jelikož mu nebylo žádné rozhodnutí o přidělení bodů doručeno, nemohl dosáhnout hranice 12 bodů. S touto argumentací se žalovaný relativně podrobně vypořádal na str. 4 – 6 napadeného rozhodnutí.

[19] Žalobce svou argumentací v odvolání nemířil proti konkrétním nedostatkům jednotlivých pokutových bloků vydaných v konkrétních řízeních týkajících se jeho osoby, ani neuvedl, které konkrétní pokutové bloky by měly být nezpůsobilé k záznamu bodů. Stejně tak odvolání neobsahovalo odkaz na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, jak žalobce tvrdí v žalobě.

[20] Je třeba zdůraznit, že kvalita odvolání předurčuje i kvalitu rozhodnutí o něm. Jestliže tedy žalobce nečinil ve svém odvolání žádný konkrétní pokutový blok sporným, pak nelze odvolacímu správnímu orgánu vytýkat, pokud se s jednotlivými bloky detailně nevypořádal a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se omezil na obecné konstatování, že z pokutových bloků, které byly v řízení opatřeny jako důkazy, jednoznačně vyplývá, komu, kdy a za jaké přestupky v souvislosti s porušením konkrétních právních povinností byly pokuty v blokových řízeních uloženy, a že správní orgán prvního stupně shromáždil dostatečné podklady svědčící o tom, že příslušná řízení o přestupcích proběhla a byla ukončena vydáním rozhodnutí, která nabyla právní moci. Stejně tak pokud odvolání neobsahovalo odkaz na předmětné rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, nelze odvolacímu orgánu vytýkat, pokud se k tomuto rozhodnutí v napadeném rozhodnutí nevyjádřil a toto rozhodnutí „ignoroval“.

[21] Pokud žalobce s odkazem na tři rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje namítal, že správní orgány mají v souladu se zásadou legitimního očekávání rozhodovat obdobně, soud konstatuje, že správní orgány jsou ve své rozhodovací činnosti vázány především zákonem. V souladu s ustálenou praxí správních soudů lze uvést, že zásada legitimního očekávání, kterou lze pojmout i jako zásadu formální spravedlnosti, která bezprostředně souvisí se zásadou nestranného rozhodování každé věci, vychází z poznání, že každá věc, kterou správní orgán řeší, je svým způsobem jedinečná, na druhou stranu však lze mezi rozhodovanými a řešenými případy nalézt i řadu společných znaků; uvedená zásada má přitom zajistit, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy, které nastanou v budoucnu, rozhodovat způsobem obdobným. Neznamená však, že by například všechny správní orgány v celé České republice byly zavázány postupovat unifikovaně, neboť by to znamenalo zavedení precedenčního systému práva, navíc do soustavy správních orgánů, což tato zásada nesleduje.

[22] Zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To v dané věci bylo splněno. Správní orgán prvního stupně vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké konkrétní závěry z nich vyvodil, totéž učinil i žalovaný.

[23] Žalobce sice k žalobě přiložil konkrétní rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014 a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, zde vyslovené závěry však žádným způsobem nevztáhl na projednávanou věc. Tato rozhodnutí sama o sobě přitom jistě nemohou být důkazy, kterými by bylo možné vyvrátit obsah jednotlivých pokutových bloků, resp. jednání, kterých se žalobce dopustil a z pouhého odkazu na rozhodnutí jiného krajského úřadu bez znalosti konkrétních skutkových okolností ani nelze dovodit, že by se jednalo o skutkově shodnou či obdobnou věc. Bez dalšího tak nelze konstatovat, že by závěry uvedené v rozhodnutích jiných správních úřadů ohledně způsobilosti podkladových rozhodnutí byly použitelné v nyní souzené věci.

[24] Žalobce dále v podané žalobě uváděl v obecné rovině skutečnosti, pro které nepovažuje rozhodnutí vydané v blokovém řízení za způsobilý podklad pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, jeho argumentace však byla v této části poměrně obecná, bez jasně konkretizované vazby na projednávaný případ. Ve vztahu ke způsobu, jakým je nutné dostatečně specifikovat přestupkové jednání v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti, porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem nebo porušení zákazu držet za jízdy v ruce mobilní telefon, ve vazbě k definici místa a času spáchání přestupku, žalobce souhrnně uváděl obecné argumenty použitelné pro jakékoliv případy, jejichž předmětem by bylo projednávání zmiňovaného přestupkového jednání. Žalobce tak uváděl námitky obecného charakteru, aniž by v tomto žalobním bodě upřesnil, které konkrétní náležitosti v konkrétním případě konkrétního přestupku chybí. Takováto tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností jsou tvrzeními nedůvodnými.

[25] Přestože žalobce na jím uváděných a dokladovaných příkladech zřejmě měl v úmyslu vyjevit, jaká by dle jeho názoru měla či neměla být zákonná praxe, zároveň uvedl i konkrétní námitky, kterými brojil proti jednotlivým pokutovým blokům, jež byly podkladem rozhodnutí správních orgánů. Právě v tomto smyslu soud výše zmíněné obecné námitky, ve vazbě na dále uvedené korespondující případy, pojednal v dalším textu tohoto rozsudku.

[26] V rozsudku ze dne 23. 11. 2015, č. j. 6 As 191/2015-41, Nejvyšší správní k vadám řízení, spočívajících v podkladech pro rozhodnutí a záznam bodů řidiče uvedl, že „je nutné zohledňovat již zmíněnou specifickou blokového řízení, která zakládá nemožnost posuzovat obsah pokutového bloku s rigidní přísností. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2014-39 ze dne 28. srpna 2014 mimo jiné vyplývá, že „při zohlednění specifik blokového řízení, je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Podstatné je, aby konkrétní jednání osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným

jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to ničeho nemění. “ *K dané problematice se Nejvyšší správní soud shodně vyslovil i ve svém rozsudku č. j. 4 As 8/2013-27 ze dne 16. května 2013, v němž je mimo jiné uvedeno, že „je zřejmé, že popis přestupku stěžovatele na pokutových blocích byl s ohledem na méně formální povahu blokového řízení a praktické důvody (velikost pokutového bloku, časové omezení, terénní podmínky) zestručněn a uveden v hovorové formě. Podstatné však je, že ze slovního popisu přestupku ve spojení s relevantním ustanovením zákona o přestupcích a zákona o provozu na pozemních komunikacích je zcela nepochybné, jakého jednání (přestupku) se stěžovatel dopustil. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že na předmětném oznámení a pokutových blocích jsou uvedena stejná ustanovení těchto právních předpisů. S ohledem na shora uvedené, tak nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že není zřejmé, za jaké jednání byl blokovou pokutou postižen, ani námitce, podle které obecný popis skutku uvedený na pokutových blocích odůvodňuje rovněž právní kvalifikaci přestupku podle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích.“*

[27] Obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, na něž odkazoval sám žalobce v žalobě, Nejvyšší správní soud jasně uvedl, že „[n]e vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku série AL/2009 č. L 4255984. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují. [...] Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah blokové pokuty ze dne 13. 10. 2010 série AL/2009 č. L 4255984, dospívá k jednoznačnému závěru, že stěžovatel dne 13. 10. 2010 v Českém Krumlově řídil motorové vozidlo zn. VW, přičemž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/hod. Místem spáchání je město Český Krumlov, dne 13. 10. 2010 v 19:20 hodin. Vymezení předmětného protiprávního jednání Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá z odkazu na ustanovení zákona o přestupcích, který zakotvuje skutkovou podstatu přestupku v podobě překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o méně než 20 km/h, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které normuje nejvyšší dovolenou rychlost v obci. Číslice uvedené ve střední části pokutového bloku s ohledem na tento závěr Nejvyšší správní soud vykládá tak, že údaj 50 značí možnou maximální povolenou rychlost v daném místě, údaj

69 rychlost naměřenou stěžovateli (tj. 69 km/h) a údaj 66 rychlost naměřenou stěžovateli při zohlednění odchylky měřicího zařízení (tj. 66 km/h). Údaje uvedené na citovaném bloku tedy plně odpovídají právní kvalifikaci, na základě které byl stěžovatel sankcionován. [...] Taková specifikace tedy splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se stěžovatel dopustil, a kdy a kde se to stalo. Předmětný pokutový blok proto byl způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.“

[28] S ohledem na citovanou judikaturu zdejší soud posoudil jednotlivé, žalobcem sporované, pokutové bloky.

[29] K pokutovému bloku ze dne 13. 3. 2017, proti němuž žalobce brojil, lze konstatovat, že žádný pokutový blok z tohoto dne nebyl předmětem řízení o námitkách, soud se proto námitkami směřujícími k tomuto pokutovému bloku blíže nezabýval.

[30] K pokutovému bloku ze dne 16. 11. 2015, série JL/2015, č. L 0475542, žalobce namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, jsou pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupku, a že z popisu skutku není zřejmé porušení konkrétní povinnosti stanovené zákonem. Dle názoru soudu je z pokutového bloku zjevné, že pokuta ve výši 500 Kč byla žalobci uložena za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. (zápis je učiněn ve tvaru „125c/1f4“). Samotné přestupkové jednání je specifikováno: „16.11.2015 14:44 hod, Slavkov u Brna Čs. Armády > Kyjov, § 18/4 z. č. 361/2000 Sb. RJ 50/65/62; XX“. Z tohoto popisu je nepochybné, že žalobce porušil povinnost dle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h. Číslice uvedené ve vztahu k překročené povolené rychlosti nelze vykládat jinak, než že údaj 50 značí maximální povolenou rychlost v daném místě, údaj 65 naměřenou rychlost a 62 rychlost po odečtení odchylky měřicího zařízení. Jedná se o ustálený zápis, přijímaný i shora citovanou judikaturou, konkretizující přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Co se týče místa spáchání přestupku, z pokutového bloku jednoznačně vyplývá, že k přestupku došlo k obci Slavkov u Brna, a to na ulici Čs. Armády, tedy nikoli na soukromém pozemku, ale na pozemní komunikaci. Z pokutového bloku nevyplývá apriorní pochybnost o věcné příslušnosti správního orgánu, který pokutový blok vydal, v tomto ohledu lze považovat úvahy žalobce za formalistní a ryze spekulativní.

[31] Údaje uvedené na pokutovém bloku tedy plně odpovídají právní kvalifikaci, na základě které byl žalobce sankcionován. Popis jednání přitom splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech uvedených údajů je nepochybné, jakého konkrétního jednání se žalobce dopustil a kde a kdy se tak stalo. Předmětný pokutový blok proto byl způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.

[32] K pokutovému bloku ze dne 26. 10. 2015, série GE/2014, č. E 2141909, žalobce namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, jsou pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupku, a že z popisu skutku není zřejmé porušení konkrétní povinnosti stanovené zákonem. Dle názoru soudu je z pokutového bloku zjevné, že pokuta ve výši 300 Kč byla žalobci uložena za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. (zápis je učiněn ve

tvaru „125c/1f4“). Samotné přestupkové jednání je specifikováno: „26.10.2015 10:29 hod, Břeclav, Lednická, § 18/4 z. č. 361/2000 Sb., RJ v obci 50/64/61 km/h; LAND ROVER – stříbrná XX“. Z tohoto popisu je nepochybné, že žalobce porušil povinnost dle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h. Číslice uvedené ve vztahu k překročené povolené rychlosti nelze vykládat jinak, než že údaj 50 značí maximální povolenou rychlost v daném místě, údaj 64 naměřenou rychlost a 61 rychlost po odečtení odchylky měřicího zařízení. Jedná se o ustálený zápis, přijímaný i shora citovanou judikaturou, konkretizující přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti. Co se týče místa spáchání přestupku, z pokutového bloku jednoznačně vyplývá, že k přestupku došlo k obci Břeclav, a to na ulici Lednická, tedy nikoli na soukromém pozemku, ale na pozemní komunikaci. Ani z tohoto pokutového bloku nevyplývá apriorní pochybnost o věcné příslušnosti správního orgánu, který pokutový blok vydal, v tomto ohledu lze tedy považovat úvahy žalobce za formalistní a ryze spekulativní.

[33] S ohledem na uvedené skutečnosti lze konstatovat, že i tento pokutový blok byl způsobitým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.

[34] K pokutovému bloku ze dne 18. 4. 2015 série GE/2014, č. E 2140887, žalobce namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, jsou pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupku a že z popisu skutku není zřejmé porušení konkrétní povinnosti stanovené zákonem. Soud na základě studia správního spisu konstatuje, že pokutový blok obsahuje jednoznačnou specifikaci právní kvalifikace, a to jako přestupek dle ust. § „125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“, skutek je popsán takto: „18.4.2015 v 9:20, Valtice, Mikulovská, XX, za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem, potvrzení od lékaře nevlastní, § 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“ Z tohoto popisu jednoznačně vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ze skutkové věty je naprosto zjevné, že povinnost být připoután bezpečnostním pásem žalobce porušil za jízdy jako řidič. Místem spáchání přestupku byla označena ulice Mikulovská ve Valticích a nemůže být pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Pro naplnění skutkové podstaty přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) spočívající v porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je přitom zcela nepodstatné, na jakém konkrétním místě na uvedené ulici k přestupkovému jednání došlo. Ani z tohoto pokutového bloku nevyplývá apriorní pochybnost o věcné příslušnosti správního orgánu, který pokutový blok vydal, i v tomto ohledu lze tedy považovat úvahy žalobce za formalistní a ryze spekulativní.

[35] S ohledem na uvedené skutečnosti lze konstatovat, že i tento pokutový blok byl způsobitým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.

[36] K pokutovému bloku ze dne 8. 4. 2015 série FC/2013, č. C 1726799, žalobce namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, jsou pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání a že z popisu skutku není zřejmé porušení konkrétní povinnosti stanovené zákonem. Soud na základě studia správního spisu konstatuje, že pokutový blok obsahuje jednoznačnou identifikaci právní kvalifikace, a to jako přestupek dle ust. § „125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“, skutek je popsán takto: „8.4.2015 16:10 hod, Hodonín, sil. I/55 u ČS OMY, § 6/1a z. č. 361/2000 Sb., XX, řidič nebyl za jízdy

připoután BP, LP nevlastní“. Z tohoto popisu jednoznačně vyplývá, že žalobce porušil povinnost dle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, kdy nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Ze skutkové věty je naprosto zjevné, že povinnost být připoután bezpečnostním pásem žalobce porušil za jízdy jako řidič. Místem spáchání přestupku byla zcela jednoznačně označena silnice č. I/55 v Hodoníně, u čerpací stanice OMV, nemůže být tedy pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Ani z tohoto pokutového bloku nevyplývá apriorní pochybnost o věcné příslušnosti správního orgánu, který pokutový blok vydal, i v tomto ohledu lze tedy považovat úvahy žalobce za formalistní a ryze spekulativní.

[37] S ohledem na uvedené skutečnosti lze konstatovat, že i tento pokutový blok byl způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.

[38] K pokutovému bloku ze dne 8. 7. 2014 série FC/2013, č. C 0051335, žalobce namítal, že obsahuje chybnou právní kvalifikaci, jsou pochybnosti o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí vydal, není seznatelné jednoznačné místo spáchání a že z popisu skutku není zřejmé porušení konkrétní povinnosti stanovené zákonem. Soud na základě studia správního spisu konstatuje, že pokutový blok obsahuje jednoznačnou identifikaci právní kvalifikace, a to jako přestupek dle ust. § „125c/1f1 zák. č. 361/2000 Sb.“, skutek je popsán takto: „*Lednice – Břeclav Apollo, 8.7.2014 v 10:45 hod, XX, § 7/1c z. č. 361/2000 Sb., telefon – drží hovorové zařízení*“. Z tohoto popisu jednoznačně vyplývá, že žalobce porušil zákaz dle ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, kdy při jízdě vozidlem držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, a dopustil se tak přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu. Ze skutkové věty je naprosto zjevné, že zákaz držet v ruce telefonní přístroj žalobce porušil za jízdy jako řidič. Místem spáchání přestupku byla zcela jednoznačně označena silnice Lednice do Břeclavi, Apollo, nemůže být tedy pochyb o tom, že se jednalo o pozemní komunikaci. Ani z tohoto pokutového bloku nevyplývá apriorní pochybnost o věcné příslušnosti správního orgánu, který pokutový blok vydal, i v tomto ohledu lze tedy považovat úvahy žalobce za formalistní a ryze spekulativní.

[39] S ohledem na uvedené skutečnosti lze konstatovat, že konečně i tento pokutový blok byl způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů.

[40] Na základě uvedeného činí krajský soud závěr, že všechna žalobcem zpochybněná rozhodnutí vydaná v blokových řízeních obsahují všechny zákonem požadované náležitosti a jsou dostatečným podkladem pro záznam bodů v registru řidičů. Všechny bloky jsou vyplněny čitelně a srozumitelně, osoba přestupce je v každém z nich řádně identifikována, spáchaná jednání jsou popsána sice stručným, ale zároveň jednoznačným a individualizovaným způsobem, a to jak uvedením skutkových okolností, tak odkazem na příslušná ustanovení zákona. Všechny bloky jsou též podepsány žalobcem jakožto přestupcem. Soud se tedy ztotožnil se závěrem správních orgánů, že všechny pokutové bloky jsou způsobilými podklady k záznamu bodů do registru řidičů.

V. Závěr a náklady řízení

[41] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[42] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. října 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu